

[Niels Helveg Petersen.]

mener, en fortrydelsesret vil være på sin plads her.

Der er to områder i lovforslaget, vi imidlertid har meget store betænkeligheder ved. Det gælder først og fremmest forsikringsbranchen. Her indføres der forbud mod uanmodet henvendelse, herunder uanmodet telefonisk henvendelse. Det vil jo medføre en meget voldsom ændring i den måde, forsikringsvirksomhed her i landet drives på. Vi tror ikke, at dette vil give en bedre service for forbrugerne, snarere tværtimod. Det er her værd at pege på, at de klager, der er indkommet over den måde, forsikrings salg drives på, ikke er mange, men tværtimod ganske overordentlig få i forhold til den samlede omsætning.

Netop i forbindelse med forsikrings salg opstår der i mange tilfælde igennem årene et godt forhold mellem forsikringsagent og kunde, hvor forsikringsagenten ikke kun virker som sælger, men i meget høj grad som familiens konsulent i forsikringsanliggender. Hvis man nu afskaffede denne form for virksomhed inden for forsikringsbranchen, ville man jo ikke dermed afskaffe markedsføringen inden for forsikringsbranchen, og jeg er ikke sikker på, man derved ville få markedsføringsformer, som virker mindre aggressive og mere behagelige, men der vil være en oplagt risiko for ringere forsikringsdækning til skade for ganske mange mennesker.

Når det drejer sig om kolportage, bogsalg, finder vi indførelse af en fortrydelsesret meget velbegrunderet. Til gengæld er vi ikke overbevist om, at man ikke herved kommer til at skade også det lødige bogsalg, med risiko for at værdifulde udgivelser slet ikke vil finde sted. Vi mener, at i de fleste tilfælde vil fortrydelsesretten være tilstrækkelig til at hindre misbrug.

Der er set fra vort synspunkt adskilligt godt i lovforslaget, der er adskilligt, som er skidt, og der er adskilligt, som trænger til meget grundig belysning i det videre udvalgsarbejde.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg skal på kristelig folkepartis vegne afvise lovforslaget. Når man sidder og arbejder med forslaget, spekulerer man først og fremmest på, hvorfor det er fremsat. Det er ganske klart, at det er sket for at beskytte forbrugerne. Så kan man spørge sig selv: hvilke forbrugere? Er det de umyndige? For så kunne vi se på det og finde ud af, om der kunne være mening i det.

Men det drejer sig jo om voksne mennesker. Man mener altså, at forbrugerne ikke selv er i stand til at vurdere og skelne, og at de derfor må beskyttes.

Jeg synes, det er lidt deprimerende at sidde her som kvinde og høre om, at husmødrene skulle være særlig ringe og særlig dårlige til at skelne og være særlig lette at lokke. Fordi de har grædende børn om benene, siger de straks ja. Jeg synes, der heri ligger en nedvurdering af de danske husmødre. Vist kan der da være nogle, der lader sig lokke, men det er der vel også nogle mænd der gør. Den begrundelse mener jeg altså ikke duer.

Hvis vi skal have beskyttelse, så må der være mening i det, og jeg tror ikke, at dette lovforslag vil virke godt. Det kan ikke være rimeligt, at vi på den måde prøver på at hindre nogen i at udføre deres erhverv. Det er også lidt pudsigt at læse, at man jo må passe på, at de får det, de skal have, og derfor kan det være rimeligt, at assurandørerne får lov, for det er jo ikke så godt, hvis man ikke får de forsikringer, man skal have. Jeg synes, det er et mærkeligt lovforslag og kan selvfølgelig ikke medvirke til det.

Jeg vil godt sige med hensyn til fortrydelsesparagraffen, at selvfølgelig kan det være rimeligt at se på, om det er muligt at sætte noget ind, men der er også ting, hvor det vil være urimeligt, at man først skal have tid til at vurdere dem – og så bagefter kan finde ud af, at man ikke vil have dem alligevel.

Kristeligt folkeparti kan altså ikke medvirke til lovforslaget.

Hjortlund Christensen (DR):

Vedtagelse af dette lovforslag vil efter min mening betyde et meget stærkt anslag mod den personlige frihed og menneskets naturlige virketrang. Som bekendt er menneskets behov ubegrænset, og menneskets frihed til at dække disse behov søges nu indskrænket. Gennem tiderne er der opbygget den tradition mellem køber og sælger, at kontakten finder sted på et tidspunkt, der i høj grad kommer forbrugerne til gode. Jeg tænker her på handler og aftaler, der indgås uden for ordinær arbejdstid.

Jeg skal da gerne indrømme, at der selvfølgelig sker handler, som køberne fortryder, men det samme sker som bekendt også ved almindelige indkøb i ordinære forretninger, de såkaldte impuls køb, og her kan lovgivningen ikke gribe ind.